

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 153/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej AK Neuschlová, s. r. o., Dostojevského rad 5, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 13CoE/11/2024-278 z 30. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. februára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutie a priznať jej náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 59P/188/2016-77 zo 14. februára 2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 11CoP/376/2018-600 zo 7. mája 2019 bola maloletá dcéra sťažovateľky zverená do jej osobnej starostlivosti a súčasne súd rozhodol o úprave styku otca s maloletou.

3. Mestský súd Bratislava II (ďalej len „mestský súd“) uznesením č. k. 28Em/2/2023-189 z 9. mája 2024 nariadil na návrh otca výkon rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo 14. februára 2018 v časti o úprave styku otca s maloletou (výrok I), uložil rodičom maloletej neodkladným opatrením výchovné opatrenie (výrok II), zaviazal Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava

povinnosťou doručiť súdu priebežné správy z odborného poradenstva (výrok III), odložil výkon rozsudku, ktorý nariadil výrokom I (výrok IV) a rozhodol o náhrade trov konania (výrok V).

4. Proti výroku I uznesenia mestského súdu z 9. mája 2024 podala sťažovateľka odvolanie, ktoré odôvodnila nevykonateľnosťou rozsudku o úprave styku a ohrozením zdravia a priaznivého vývoja maloletej z dôvodu násilného správania otca voči maloletej. V rámci odvolacích dôvodov namietala tiež nesprávne zistenie skutkového stavu mestským súdom a z toho vyplývajúce nesprávne právne posúdenie veci. Krajský súd sťažnosťou napadnutým uznesením z 30. októbra 2024 o odvolaní matky rozhodol tak, že uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku I potvrdil, odvolanie v časti proti výroku IV odmietol a uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku V zrušil. Výrok rozsudku o úprave styku nepovažoval za neurčitý a argumentoval, že ide len o miesto vyzdvihnutia, a nie o samotný čas úpravy styku, a nevidel dôvod, aby za nové miesto prevzatia nemohlo byť považované nové školské zariadenie.

5. Na mestskom súde aktuálne prebieha konanie pod sp. zn. 28P/38/2023 o zmenu úpravy práv a povinností rodičov k maloletej dcére, ktoré nie je skončené.

III.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uvádza, že v priebehu celého konania o nariadenie výkonu rozhodnutia namietala nevykonateľnosť rozsudku o úprave styku, podľa ktorého je v niektorých dňoch prevzatie a odovzdanie maloletej viazané na predškolské zariadenie (materská škôlka), ktoré však maloletá od septembra 2021 nenavštevuje, pretože navštevuje školu, a navyše, vykonávané rozsudky nešpecifikujú predškolské zariadenie, v ktorom má byť plnená povinnosť odovzdania a prevzatia maloletej. Vykonávaný rozsudok o úprave styku za miesto odovzdania a prevzatia maloletej otcom určil počas školských dní predškolské zariadenie a bydlisko matky len v presne v rozsudku vymedzených prípadoch choroby maloletej, mimoškolských dní, resp. prevádzkových hodín predškolského zariadenia. Je zrejmé, že minimálne v časti styku otca s maloletou počas školských dní, keď maloletá nie je chorá a predškolské zariadenie je v prevádzke, trpí rozsudok o úprave styku materiálnou nevykonateľnosťou, ktorá bráni tomu, aby bol nariadený výkon rozhodnutia. S názormi krajského súdu, ktorý v podstate zopakoval argumentáciu mestského súdu, sa sťažovateľka nestotožňuje, rozhodnutia mestského a krajského súdu považuje za svojvoľné a neodôvodnené.

7. Ďalej v ústavnej sťažnosti sťažovateľka namietala, že mestský súd a krajský súd postupovali svojvoľne, ak pristúpili k nariadeniu výkonu materiálne nevykonateľného rozhodnutia o úprave styku s maloletou. Krajský súd pochybil, keď sa pri posudzovaní materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu náležitým spôsobom nevysporiadal s námietkou a argumentáciou sťažovateľky o jeho materiálnej nevykonateľnosti.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými ústavnými sťažnosťami,

ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Ústavný súd predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“; III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

9. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka súčasne s podaním ústavnej sťažnosti podala proti napadnutému rozhodnutiu aj dovolanie a ústavnú sťažnosť podáva z opatrnosti vzhľadom na judikatúru dovolacieho súdu, ktorá nepovažuje rozhodnutia v konaní o nariadenie výkonu rozhodnutia za rozhodnutia vo veci samej ani za konečné rozhodnutia, čo tvorí prekážku prípustnosti dovolania. Sťažovateľka však nepovažuje tento názor dovolacieho súdu za správny. Sťažovateľka teda namieta porušenie označených práv napadnutým uznesením krajského súdu, proti ktorému podala aj dovolanie.

10. Ak sa za tejto situácie sťažovateľka domáha ochrany uvedených práv jednak na najvyššom súde prostredníctvom dovolania a zároveň aj na ústavnom súde, je nutné kvalifikovať jej ústavnú sťažnosť ako neprípustnú, pretože o ochrane ňou označených práv, ktorých vyslovenia porušenia sa v konaní pred ústavným súdom domáha, bude najprv rozhodovať najvyšší súd.

11. Ústavný súd už zaujal názor (podobne I. ÚS 169/09), že v prípade podania opravného prostriedku (odvolanie či dovolanie) v civilnom sporovom konaní a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto opravnom prostriedku (v danom prípade o dovolaní). Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj tiež rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54 alebo vo veci Soffer proti Česká republika, sťažnosť č. 31419/04, body 47 a 48) napadnutému opravným prostriedkom (riadnym alebo mimoriadnym). V tejto súvislosti ústavný súd odkazuje aj na § 124 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

12. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou ústavnou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale ju *ratione temporis* odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

13. V súvislosti s názorom sťažovateľky prezentovaným v ústavnej sťažnosti k otázke prípustnosti dovolania proti napadnutému rozhodnutiu ústavný súd dáva do pozornosti svoje rozhodnutie sp. zn. IV. ÚS 540/2022 z 27. októbra 2022, v ktorom sa vyjadril k otázke prípustnosti dovolania proti uzneseniam vydaným v konaniach o výkon rozhodnutia vo veciach maloletých.

14. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2025

Robert Šorl
predseda senátu